

L'ESGLÉSIA DE CRIST

Vint-i-unè durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

Joan XXIII fou papa de l'Església catòlica romana del 1958 al 1963, en una època en què tot entrava en crisi: el matrimoni, l'Església, el sacerdoci, el diàleg amb la cultura, la pau en el món. Alhora eren uns temps de gran puixança econòmica, en què es besllumaven les possibilitats de la humanitat, en gran expansió, que col·lapsaria amb la crisi del petroli del 1973. Va convocar el Concili Vaticà II, amb els bisbes de tot el món. El papa de Roma treballava durant llargues jornades per mirar de trobar una sortida als problemes. Explica ell mateix, en les seves «floretes», que una nit, després d'un esgotador dia d'oficina, es va dirigir a la seva capella privada per pregar l'hora santa, fatigat com estava. Després d'uns minuts d'inútil esforç, es va aixecar i va dir: «Senyor, l'Església us pertany a Vós. Per tant, jo me'n vaig al llit.»

Jesús havia confirmat la tasca que li venia al cap dels apòstols, feia vint segles, amb l'evangeli de la institució del ministeri de Pere (Mt 16,13-20): «¹⁸jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar.»

Per comprendre què és l'Església, cal comprendre aquest missatge del Crist. En primer lloc, Jesús parla de «la meva Església». Ni Pere ni els deixebles no tenen una Església pròpia, sinó que es parla en tot moment de l'Església de Crist. En canvi, hi ha pastors i bisbes que es pensen que l'Església és seva i actuen com si en fossin amos. Tot el Poble de Déu és el que ha estat cridat a treballar plegat per la vinya de Crist, encara que uns facin de supervisors dels altres. En tot cas, no en són amos. Tots hi pertanyem. Tan sols el Crist n'és el propietari. En segon lloc, Jesucrist és el que construeix la seva Església. Ell és el mestre d'obres que té el pla de construcció a les mans. Els humans cooperadors som com els paletes i els fusters empleats pel promotor que ajuden en la construcció, dirigida per l'arquitecte. El nostre paper, per tant, és el d'escoltar i seguir les seves instruccions, fent la nostra petita part en el gran disseny del mestre. Els treballadors que vulguin treballar en una altra direcció i no seguir les directrius donades pel mestre, es trobaran treballant amb objectius oposats.

Si Crist és l'amo i constructor de l'Església, llavors on podem entrar? Aquí entra precisament en joc Pere qui juntament amb Pau són els pilars de l'Església. Pere és la roca en què es fonamenta l'Església i nosaltres som les pedres vives de l'Església. «^{1Pe 2,5}Com pedres vives, sou edificats per Déu com a temple de l'Esperit perquè formeu una santa comunitat sacerdotal que ofereixi víctimes espirituals agradables a Déu per Jesucrist.» La veu

passiva «sou edificats per Déu» subratlla com és Déu mateix el constructor i no pas nosaltres. La nostra funció és permetre que Déu ens utilitzi, se serveixi de tots i de cadascun. Aquí rau la pròpia felicitat. Déu ens ha posat al món per col·laborar en la seva obra i no en marxarem mentre ell tingui una missió per a cadascú. La pregunta que podríem fer-nos avui és: «com és que Déu em vol utilitzar per a construir la seva Església?» «Estic deixant que Déu realment disposi de mi?» No importa que ens pensem que som insignificants i prescindibles. El gran arquitecte pot pensar un lloc indispensable per a cadascú. Ell ens crida a viure una vida d'importància als seus ulls.

Un famós artista de vitralls va rebre l'encàrrec per a un dels finestrals de la catedral de Chartres, a França. Primer va posar totes les peces que s'havien d'utilitzar a terra. Entre aquestes peces impressionants de vidre, n'hi havia una de molt petita, de la mida d'una ungla. Quan tot el vitrall va ser muntat, aquesta petita peça va romandre a terra. Només s'havien col·locat les grans peces de colors. En el dia de la finalització del finestral, tota la ciutat s'havia reunit per contemplar la gran obra. L'artista va enretirar la tela que cobria la seva obra d'art i la multitud va exclamar a l'uníson un gran oh! La bellesa de la llum penetrant a l'interior de la nau imprimia una experiència meravellosa als que, encara avui, ho poden fruir. Després d'uns segons, però, la multitud es va quedar en silenci, faltava encara quelcom. Aleshores, el mestre es va acostar i va col·locar la petita peça de vidre a lloc, precisament en un dels ulls del Crist que presidia el gran vitrall. Sense aquell ínfim trosset de vidre, l'obra restava incompleta.

En el gran projecte de construcció de l'Església de Déu, cada un de nosaltres som una de les petites peces de la seva gran edificació. Encara que arribem a pensar i creure'ns en algun moment que no som gran cosa, en canvi, Déu compta amb cadascú per a completar el pla diví. No el decepcionem i mantinguem-nos a punt.